ਅਧਿਆਇ 5

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ

(ਭਾਗ 2)

ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਸ਼ਟ ਵੱਢਣਾ (5:1-7)

**[1]ਜ਼ਰਾ ਪੁਕਾਰ, ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਭੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਯਾ ਪਵਿੱਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤੂੰ ਕਿਹ ਦੀ ਵੱਲ ਮੂੰਹ
ਕਰੇਂਗਾ? [2]ਕੁੜ੍ਹਨਾ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਣ ਭੋਲਿਆਂ ਭਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ
ਸਿੱਟਦੀ ਹੈ। [3]ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਜੜ੍ਹ ਫੜਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਪਰ ਮੈਂ ਅਚਾਣਚੱਕ ਉਹ ਦੇ ਵਸੇਬੇ ਨੂੰ
ਧਿਤਕਾਰਿਆ। [4]ਉਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਚਾਉ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚ ਮਿੱਧੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ,
ਅਤੇ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, [5]ਜਿਹ ਦੀ ਫਸਲ ਭੁੱਖਾ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ
ਭੀ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਾਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲ ਧਨ ਨੂੰ ਹੜੱਪ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, [6]ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਖ਼ਾਕ ਵਿੱਚੋਂ
ਨਹੀਂ ਨਿੱਕਲਦਾ, ਨਾ ਕਸ਼ਟ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚੋਂ, [7]ਪਰ ਆਦਮੀ ਕਸ਼ਟ ਲਈ ਹੀ ਜੰਮਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ
ਚਿੰਗਿਆੜੇ ਉਤਾਹਾਂ ਉੱਡਦੇ ਹਨ।**

ਆਇਤ 1. ਤੈਨੂੰ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਭੀ ਦੇਵੇਗਾ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਸੁਰਗੀ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ (**ਪਵਿੱਤ੍ਰਾਂ**) ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜੋ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਸਿਫ਼ਾਰਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਵਿਚੋਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ (9:33)।

ਆਇਤਾਂ 2, 3. ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ אֱוִיל *(ਈਵਿਲ)*, ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਮੂਰਖ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ "ਜਮਾਉਣਾ, ਸੰਘਣਾ ਕਰਨਾ" ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਣ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਨੈਤਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਭੈੜੇ ਅਰਥ ਵਿਚ "ਮੂਰਖ।" ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਬੇਅਦਬ ਹੈ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਨਫਰਤ ਵਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਝਗੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।[1] ਮੂਰਖ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜਾ "ਬੁੱਧ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਜਾਣਦਾ [ਹੈ]" (ਕਹਾਉਤਾਂ 1:7; NIV), ਜਿਸ ਦੀ "... ਚਾਲ ਉਹ ਦੀ ਆਪਣੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 12:15; KJV)। ਸ਼ਬਦ ਹਰਟ (פֶּתֶה, *ਪੇਥੇਹ)* ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ **ਭੋਲਿਆਂ** ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ।"[2] ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਭੀੜ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਅਪਰਿਪੱਕ, ਭੋਲਾ-ਭਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਗੁਮਰਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਮੂਰਖ" ਅਤੇ "ਭੋਲੇ" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ **ਕੁੜ੍ਹਨ** ਅਤੇ **ਜਲਣ** ਨਾਲ ਵੱਢੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਮੂਰਖ ਸੀ।

ਆਇਤ 4. ਉਹ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਚਾਉ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਾਟਕ ਵਿੱਚ ਮਿੱਧੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਨਗਰ ਦਾ "ਫਾਟਕ" ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣ ਦੀ ਥਾਂ ਸੀ (29:7; 31:21; ਜ਼ਬੂਰ 127:5)। ਕੀ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਉਸ ਦੁਖਾਂਤ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ? ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਚੀਰ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਉੱਤੇ ਬਿਪਤਾ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ।

ਆਇਤ 5. ਜਿਹ ਦੀ ਫਸਲ ਭੁੱਖਾ ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੀ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀਆਂ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਕਟਾਈ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਕਈ ਵਾਰ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲੀਆਂ ਝਾੜੀਆਂ ਨਾਲ ਫਸਲ ਨੂੰ ਢੱਕ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਆਇਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਫਸਲਾਂ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਕੰਡਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉੱਗਿਆ ਸੀ ਖਾਧਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। **ਫਾਹੀ** ਉਹ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਮੂਰਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਡੀਕ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਤਸਵੀਰ ਇਕ ਸਮੇਂ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਮੂਰਖਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਭੁੱਖੇ ਤੋਂ [ਜਿਹੜਾ] ਖਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ" ਜਾਂ "ਫਾਹੀ" ਤੋਂ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਆਇਤ 6. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮੂਰਖ ਹੋਣਗੇ।[3] ਉਸ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਖ਼ੁਦ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ।

ਆਇਤ 7. ਪਰ ਆਦਮੀ ਕਸ਼ਟ ਲਈ ਹੀ ਜੰਮਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਚਿੰਗਿਆੜੇ ਉਤਾਹਾਂ ਉੱਡਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਆਇਤ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ਬੁੱਧ ਵਾਲੀ ਕਹਾਵਤ ਹੋਵੇਗੀ। "ਚਿੰਗਿਆੜੇ" ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ ਤੇ "ਰਸ਼ਫ ਦੇ ਪੁੱਤ੍ਰ" (בְּנֵי־רֶשֶׁף, *ਬੀਨੇਅ ਰਸ਼ਪ)* ਹਨ। "ਰਸ਼ਫ" ਮਹਾਂਮਾਰੀ ਦਾ ਉੱਤਰ ਪੱਛਮੀ ਸੇਮਟਿਕ ਦੇਵਤਾ ਸੀ; ਉਹ ਬਿਜਲੀ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਅਤੇ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 78:48)। ਰੌਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ "ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਛੇ ਵਾਰ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਕ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬੁਲਾਰਾ ਅਜਿਹੇ ਦੇਵਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦਾ ਹੈ।"

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਖਣਾ (5:8-16)

**8ਪਰ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਤਾਲਿਬ ਰਹਾਂਗਾ, ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ
ਸਪੁੱਰਦ ਕਰਾਂਗਾ, 9ਜਿਹੜਾ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਤੇ ਅਥਾਹ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਅਚਰਜ ਕਰਦਾ
ਹੈ, 10ਜਿਹੜਾ ਮੀਂਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੈਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਘੱਲਦਾ ਹੈ, 11ਤਾਂ
ਜੋ ਉਹ ਨੀਚਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਮਾਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।
12ਉਹ ਚਲਾਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਸਫਲ
ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। 13ਉਹ ਬੁੱਧਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛਲ ਬਾਜਾਂ
ਦੀ ਸਲਾਹ ਛੇਤੀ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। 14ਦਿਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ
ਨੂੰ ਓਹ ਟੋਹੰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ। 15ਐਉਂ ਉਹ ਕੰਗਾਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੀ
ਤਲਵਾਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਤਕੜੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਬਚਾਉਂਦਾ ਹੈ। 16ਤਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਲਈ ਆਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਦੀ
ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਰੱਖਦੀ ਹੈ।**

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੱਖੇ। ਉਸ ਨੇ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗੁਣਾਂ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ: (1) ਮੌਸਮ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ; (2) ਬੁਰਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣਾ ਅਤੇ (3) ਗਰੀਬਾਂ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ।

ਆਇਤਾਂ 8, 9. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ **ਅਣਗਿਣਤ ਅਚਰਜਾਂ** ਦਾ ਉੱਚਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗਾਇਆ, "ਯਹੋਵਾਹ ਮਹਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਤ ਉਸਤਤ ਜੋਗ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਅਗੰਮ ਹੈ" (ਜ਼ਬੂਰ 145:3)। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵਾਹ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਧਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇਡਾ ਡੂੰਘਾ ਹੈ! ਉਹ ਦੇ ਨਿਆਉਂ ਕੇਡੇ ਅਣ-ਲੱਭ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਰਾਹ ਕੇਡੇ ਬੇਖੋਜ ਹਨ!" (ਰੋਮੀਆਂ 11:33)। ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਕੱਲੇ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਆਇਤ 10. ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਜਾਂ ਉਜਾੜ ਦੇ ਕੰਢੇ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, **ਪਾਣੀ** ਇਕ ਬਹੁਤ ਕੀਮਤੀ ਚੀਜ਼ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਜੀਵਨ ਸੀ; ਇਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਦਾ ਅਰਥ ਸੀ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਮੌਤ। ਜਿਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ **ਮੀਂਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ** ਪਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਲ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ: "ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਨਿਹਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਲਿਖਤ ਅਨੁਸਾਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਉਹ ਦੇ ਅੰਦਰੋਂ ਵਗਣਗੀਆਂ" (ਯੂਹੰਨਾ 7:38)।

ਆਇਤ 11. ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਨੀਚਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਮਾਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਚੈਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਆਇਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀਆਂ ਮੁਬਾਰਕਬਾਦੀਆਂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚੇਤੇ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ: "ਧੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਦਿਲ ਦੇ ਗ਼ਰੀਬ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਸੁਰਗ ਦਾ ਰਾਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਧੰਨ ਓਹ ਜਿਹੜੇ ਸੋਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਓਹ ਸ਼ਾਂਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ" (ਮੱਤੀ 5:3, 4)।

ਆਇਤ 12. ਉਹ ਚਲਾਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜੁਗਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। "ਚਲਾਕਾਂ" (עֲרוּמִים, *ਅਰੁਮਿਮ)* ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਵਿਚ ਚਲਾਕੀ ਵਰਤਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਬਦ עָרוּם *(ਅਰੁਮ)* ਉਤਪਤ 3:1 ਵਿਚ ਸੱਪ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਦਮ ਅਤੇ ਹੱਵਾਹ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। **ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ।** "ਸਫਲਤਾ" (תּוּשִׁיָּה, *ਥੁਸ਼ੀਯਾਹ)* ਬੁੱਧ ਦੇ ਸਾਹਿਤ ਦਾ ਇਕ ਤਕਨੀਕੀ ਸ਼ਬਦ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਚੰਗੀ ਬੁੱਧ" ਜਾਂ "ਸਫਲਤਾ" ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।[5]

ਆਇਤ 13. ਉਹ ਬੁੱਧਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਤੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਫਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਆਇਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ (ਵੇਖੋ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:19)। **ਚਤੁਰਾਈ** ਕਿਰਿਆ פָּתַל *(ਪਥਲ)* ਦੇ ਪੂਰਵਕਾਲਕ ਰੂਪ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਸ ਦਾ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥ ਹੈ "ਮਰੋੜਿਆ ਹੋਇਆ।" "ਚਤੁਰਾਈ" ਅਤੇ "ਚਲਾਕੀ" ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਪਰਿਆਵਾਚੀ ਹਨ ਜੋ ਤਬਾਹੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 14. ਦਿਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਨ੍ਹੇਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਓਹ ਟੋਹੰਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਅੱਜ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ "ਇਸ ਜੁੱਗ ਦੇ ਈਸ਼ੁਰ ਨੇ ਬੇਪਰਤੀਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੁੱਧਾਂ ਅੰਨ੍ਹੀਆਂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਮਤੇ ਮਸੀਹ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੈ

ਉਹ ਦੇ ਤੇਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ ਖਬਰੀ ਦਾ ਚਾਨਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇ" (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:4)।

ਆਇਤ 15. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੱਬੇ-ਕੁਚਲੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਦਿਲਾਸੇ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 16. ਆਸ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ (7:6; 17:15; 19:10)। ਆਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਭਿਆਨਕ ਕਸ਼ਟ ਝੱਲ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

"ਧੰਨ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਬਕਾਉਂਦਾ ਹੈ" (5:17-27)

[17]ਵੇਖ, ਧੰਨ ਉਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਬਕਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸੋ ਸਰਬ
ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੀ ਤਾੜ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨੂੰ ਜਾਣ, [18]ਉਹ ਤਾਂ ਘਾਇਲ ਕਰਦਾ, ਫੇਰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ,
ਉਹ ਸੱਟ ਲਾਉਂਦਾ, ਫੇਰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। [19]ਛੇਆਂ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ
ਛੁਡਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦੀ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਛੋਹੇਗੀ, [20]ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ
ਨਿਸਤਾਰਾ ਦੇਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ, [21]ਜੀਭ ਦੇ ਕੋਰੜੇ ਤੋਂ ਤੂੰ
ਛਿਪਾਇਆ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਜਦ ਤਬਾਹੀ ਆਵੇਗੀ ਤੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰੇਂਗਾ। [22]ਤਬਾਹੀ ਤੇ
ਔੜ ਦੇ ਉੱਤੇ ਤੂੰ ਹੱਸੇਂਗਾ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਤੋਂ ਤੂੰ ਨਾ ਡਰੇਂਗਾ, [23]ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਦਾਨ
ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਨੇਮ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰੜ ਦੇ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਮੇਲ, [24]ਅਤੇ ਤੂੰ
ਜਾਣੇਂਗਾ ਕਿ ਤੇਰਾ ਤੰਬੂ ਸਲਾਮਤ ਹੈ, ਜਾਂ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਵਸੇਬਾ ਵੇਖੇਂਗਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਗੁਆਚੀ
ਹੋਈ ਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। [25]ਤੂੰ ਏਹ ਵੀ ਜਾਣੇਂਗਾ ਕਿ ਤੇਰੀ ਨਸਲ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਅੰਸ ਧਰਤੀ
ਦੇ ਘਾਹ ਜਿੰਨੀ ਹੈ। [26]ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਉਮਰ ਨਾਲ ਜਾਵੇਂਗਾ, ਜਿਵੇਂ ਅੰਨ
ਦੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਵੇਲੇ ਸਿਰ। [27]ਵੇਖ, ਅਸਾਂ ਏਹ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ, ਏਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਏਹ ਨੂੰ ਸੁਣ
ਲੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਣ ਰੱਖ।

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਇਕ ਨਵਾਂ ਵਿਚਾਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ - ਇਹ ਕਿ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਇਲਾਜ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ, ਸਿਖਲਾਈ ਦੇਣ ਜਾਂ ਸੁਧਾਰਨ ਦਾ ਇਕ ਸਾਧਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਲੀਹੂ ਨੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਦਾ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਜਾ ਕੇ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਸੀ (34:16-33)।

ਆਇਤ 17. ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਇਕ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਸੁਧਾਰ ਜਾਂ ਤਾੜ ਦਾ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਇਲਾਜ ਵਾਲਾ ਮਹੱਤਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਤੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਦੀ ਤਾੜ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਝਿੜਕੇ ਤਾਂ ਅੱਕ ਨਾ ਜਾਈਂ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਓਸੇ ਨੂੰ ਤਾੜਦਾ ਹੈ ਜਿਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਪਿਉ ਉਸ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਪਰਸੰਨ ਹੈ" (ਕਹਾਉਤਾਂ 3:11, 12)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ:

> ਤੁਸਾਂ ਪਾਪ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਹੋਏ ਅਜੇ ਲਹੂ ਦੇ ਵਹਾਏ ਜਾਣ ਤੀਕੁਰ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਵਾਂਙੁ ਸਮਝਾਈਦਾ ਹੈ,- ਹੇ ਮੇਰੇ ਪੁੱਤ੍ਰ, ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਤਾੜ ਨੂੰ ਤੁੱਛ ਨਾ ਜਾਣ, ਅਤੇ ਜਾਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਝਿੜਕੇ ਤਾਂ ਅੱਕ ਨਾ ਜਾਈਂ,

> ਕਿਉਂ ਜੋ ਜਿਹ ਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਨੂੰ ਤਾੜਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਜਿਹ ਨੂੰ ਉਹ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਰੜੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਹਾਰਾ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਹ ਤਾੜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਨਮਿੱਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜਿਹਾ ਪੁੱਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਪੁੱਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਹ ਨੂੰ ਪਿਉ ਨਹੀਂ ਤਾੜਦਾ? ... ਸਾਰੀ ਤਾੜਨਾ ਤਾਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਅਨੰਦ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਸੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁੱਝਦੀ ਹੈ ਪਰ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿਧਾਏ ਗਏ ਹਨ ਧਰਮ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ-ਦਾਇਕ ਫਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:4-11)।

ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਕ ਸੱਚਾ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ, ਕੀ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦੁੱਖ ਇਸ *ਵਿਸ਼ੇਸ਼* ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ? ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਧਰਮੀ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਹ ਟੀਚਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਆਇਤਾਂ 18-22. ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਦਾ ਅਤੇ ਤਾੜਨਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। **ਉਹ ਤਾਂ ਘਾਇਲ ਕਰਦਾ, ਫੇਰ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੱਟ ਲਾਉਂਦਾ, ਫੇਰ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।** "ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਣਾ" ਅਤੇ "ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ" ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਲਾਭਕਾਰੀ ਨਤੀਜੇ ਹਨ। ਵਿਰਤਾਂਤ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿਚ, ਅੱਯੂਬ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (42:10-17)। **ਛੇਆਂ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ ਛੁਡਾਵੇਗਾ, ਸਗੋਂ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਦੀ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਛੋਹੇਗੀ।** ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਰਮੀ ਨੂੰ ਬਚਾਵੇਗਾ: **ਕਾਲ, ਲੜਾਈ, ਜੀਭ ਦੇ ਕੋਰੜੇ, ਤਬਾਹੀ** ਅਤੇ **ਰੜ ਦੇ ਦਰਿੰਦਿਆਂ।**

ਆਇਤ 23. ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਦਾਨ ਦੇ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਨੇਮ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਰੜ ਦੇ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਮੇਲ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਅੱਯੂਬ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਮਿਲਦੀ। ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਡਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਾ ਹੁੰਦਾ, ਸਗੋਂ ਕੁਦਰਤ ਤਾਕਤਾਂ ਤੋਂ ਵੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕਰਦਾ। ਜੌਨ. ਈ. ਹਾਰਟਲੀ ਨੇ ਦੱਸਿਆ,

> ਜੰਗਲੀ ਦਰਿੰਦਿਆਂ ਜਾਂ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦੇ ਇਕ ਸਮੂਹ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਪੂਰੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਤਬਾਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਜਾਨਵਰਾਂ ਨੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਅਤੇ ਫਸਲਾਂ ਦੀ ਤਬਾਹੀ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀਮਤ ਭੋਜਨ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ। ... *ਮਦਾਨ ਦੇ ਪੱਥਰ* ਵੀ ਅਸਲ ਖ਼ਤਰਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਖੇਤ ਨੂੰ ਅਣਉਪਜਾਊ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਫੌਜ ਕਈ ਵਾਰ ਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤੇ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਪੱਥਰਾਂ ਨੂੰ ਖਿਲਾਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦਿੰਦੀ ਸੀ [ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ, 2 ਰਾਜਿਆਂ 3:19, 25]।[6]

ਆਇਤਾਂ 24-26. ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ **ਆਪਣੀ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਉਮਰ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗਾ** ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰ ਕਰਦਾ। **ਤੰਬੂ ਸਲਾਮਤ** ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ। ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦਿਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿਹਤ

ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤੂਫਾਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਦਸ ਬੱਚੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਸਨ!

ਆਇਤ 27. ਵੇਖ, ਅਸਾਂ ਏਹ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ, ਏਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ, ਤੂੰ ਏਹ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਾਣ ਰੱਖ। ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ, "ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੋਪ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ - ਬੰਦ ਦਿਮਾਗ ਦਾ ਇਕ ਸਾਂਝਾ ਚਿੰਨ੍ਹ।"[7]

ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ ਨੇ 4 ਅਤੇ 5 ਅਧਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉੱਤਮ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:

> ਅਲੀਫ਼ਗ਼ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਚੱਜਾ ਅਤੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵੱਡੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪਰ ਪੂਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਦੋ ਬੁਨਿਆਦੀ ਖਾਮੀਆਂ ਸਨ: 1) ਇਹ ਅੱਯੂਬ ਉੱਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਜੋਗ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਾਪ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਧਰਮੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਬਦਲਣਾ, ਤਾੜਨਾ, ਸੁਧਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਲਈ ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਸੀ। 2) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨਾਲ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਲਾਭ ਵਜੋਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਚਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਫਲ ਮਿਲਦੇ ਹਨ, ਇੰਝ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਕਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਸੱਚਾਈ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੂੰ ਲੱਭਣ, ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਲਈ ਰੂਹ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚਿਆ।[8]

ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ

ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋ (ਅਧਿਆਇ 5)

ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸੂਝਵਾਨ ਸਲਾਹ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਹੀਆਂ ਜੋ ਤਕਨੀਕੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਕ ਝੂਠੇ ਅਧਾਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪਾਪ ਕਾਰਨ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮਾਨਸਿਕਤਾ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਰੇ ਇਕ ਮਹਾਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਕੋਈ ਹਮਦਰਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਕੁਝ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਜਾਂ ਸੂਝਬੂਝ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਕੋਲ ਸਹੀ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ। ਉਹ ਅੱਯੂਬ ਦੇ ਭੋਲੇਪਣ ਅਤੇ ਖਰਿਆਈ ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਕੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਖੁੱਸ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਇਹ ਚਿੰਨ੍ਹ ਛੱਡ ਗਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਸ਼ਾਸਿਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ, ਇਕ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਸਾਡੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਪਾਠ ਤੋਂ ਸਿੱਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਚੰਗਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਰਥ ਚੰਗੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾੜੀ ਸਲਾਹ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਅਧੂਰੀ ਸੱਚਾਈ ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ, ਖ਼ਾਸਕਰ ਇਕ ਮਸੀਹੀ ਮਿੱਤਰ ਵਜੋਂ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਚਾਰ ਨਿਯਮ ਯਾਦ ਰੱਖੋ।

ਪਹਿਲਾ ਨਿਯਮ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੱਚ ਬੋਲੋ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਆਇਤ 2 ਵਿਚ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਕੁੜ੍ਹਨਾ ਤਾਂ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਵੱਢ ਸਿੱਟਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਲਣ ਭੋਲਿਆਂ ਭਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿੱਟਦੀ ਹੈ।" ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਣਕਿਆਸਾ ਗੁੱਸਾ ਅਤੇ ਈਰਖਾ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ 3 ਅਤੇ 4 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਸੱਚ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਅਤੇ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਉਹ ਭੋਲਾ ਭਾਲਾ ਮੂਰਖ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਆਇਤ 7 ਵਿਚ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਆਦਮੀ ਕਸ਼ਟ ਲਈ ਹੀ ਜੰਮਦਾ ਹੈ।" ਯੂਹੰਨਾ 16:33 ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਜਿੰਨਾ ਚਿਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਜਦੋਂ ਰੇਖਾ ਪਾਰ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਕਸ਼ਟ ਮਨੁੱਖੀ ਸ੍ਰੋਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਸੱਚ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਕੁਝ ਵਧੀਆ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਆਇਤ 8 ਵਿਚ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ? ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ! ਸਾਨੂੰ ਚੰਗੇ ਸਮਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਪਰ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਯੂਬ ਸ਼ੁੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ੁੱਧ ਮਨ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸੱਦਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਸੱਚਾ" ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਤੱਥ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਾ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਪਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੱਚ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੇ 4 ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਸੁਨੇਹਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ, 42:7 ਵਿਚ, ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਮੇਰਾ ਕ੍ਰੋਧ ਤੇਰੇ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੋਹਾਂ ਮਿੱਤ੍ਰਾਂ ਉੱਤੇ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ।" ਪਰਚਾਰਕਾਂ, ਬਾਈਬਲ ਕਲਾਸ ਟੀਚਰਾਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਸਿਖਾਉਣਾ ਅਤੇ ਬੋਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸੱਚ ਹੈ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:15 ਇਸ ਮਿਆਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਈਬਲ ਸਾਨੂੰ "*ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ* ਸੱਚ" (ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਬੋਲਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੱਚ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਸੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦੇ।

ਇਕ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪੁਲਪਿਟ ਉੱਤੇ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਪਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਾਸਤੇ ਦੋ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ। ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਦੋ ਐਤਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਵਚਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ: ਲੂਕਾ 16 ਅਧਿਆਇ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਬੜੇ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਧਨੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ: ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ: ਧਨੀ ਆਦਮੀ ਪੀੜਾ ਵਿਚ

ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਰ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਕ ਸੇਵਕ ਨੇ ਧਨੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਨਰਕ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਧਨੀ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੂਜੇ ਸੇਵਕ ਨੇ ਧਨੀ ਆਦਮੀ ਬਾਰੇ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਇਹ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਪਰਚਾਰਕ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਪੀੜਾ ਵਿਚ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਨਾਸ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸੋਚਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਸੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਅਹੁਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?

ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਦੇ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਮਦਰਦੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਇਆ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4 ਅਧਿਆਇ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕੋਈ ਗੰਦੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਨਿੱਕਲੇ ਸਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਲੋੜ ਪਵੇ ਉਹ ਗੱਲ ਨਿੱਕਲੇ ਜਿਹੜੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਭਈ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ" (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:29)। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਅੱਯੂਬ ਦੀ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਨਿਯਮ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭੈਦਾਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਮੋੜਨਾ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਭੈਦਾਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕੀਤਾ, ਸ਼ਲਾਘਾਯੋਗ ਹੈ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ "ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਤੇ ਅਥਾਹ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅਣਗਿਣਤ ਅਚਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ" (5:9)। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਚਰਜ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:20, 21 ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ "... ਜੋ ਕੁਝ ਅਸੀਂ ਮੰਗਦੇ ਯਾ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਉਸ ਨਾਲੋਂ ਅੱਤ ਵਧੀਕ ਕਰ ਸੱਕਦਾ ਹੈ ... ਸਾਰੀਆਂ ਪੀੜ੍ਹੀਆਂ ਤੀਕੁਰ ਜੁੱਗੋ ਜੁੱਗ ਉਸ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ।"

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਚੇਤੇ ਕਰਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੀਂਹ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਪੈਲੀਆਂ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਘੱਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚੈਨ ਵਿਚ ਉੱਚੇ ਕਰਦਾ ਹੈ (5:10, 11)। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਸਰਗਰਮੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, "ਗ਼ਰੀਬ ਲਈ ਆਸ [ਹੈ]" (5:16)। ਫਿਰ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਕਈਆਂ ਫਾਇਦਿਆਂ ਅਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ਦੀ ਇਕ ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਭਾਲਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਖਮਾਂ ਤੇ ਪੱਟੀ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਂਦਾ ਹੈ (5:17-27)। ਅਸੀਂ ਇਹ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਹ ਸੋਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਬਰਕਤਾਂ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ।"[9]

ਤੀਜਾ ਨਿਯਮ, ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ। ਅੱਯੂਬ ਫੋੜਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਦਰਦ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪੂਰਵ ਕਲਪਨਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਤਾੜਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਯੂਬ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਨ ਲਈ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:10-12 ਸਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤਾੜਨਾ ਦਾ ਫਲ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਪਰ, ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। (ਅਸੀਂ ਇਹ 1 ਅਤੇ 2 ਅਧਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ।) ਆਖ਼ਰੀ ਚੀਜ਼ ਜਿਸ ਦੀ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਉਸ ਤੇ ਗਲਤ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼

ਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ ਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਦੋਸ਼ ਨਾ ਲਾਓ" (ਮੱਤੀ 7:1)। ਇਹ ਸਮਾਂ ਨਿਆਂ ਕਰਨ, ਭਾਸ਼ਣ ਦੇਣ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਇਕ ਮਿੱਤਰ ਗੰਭੀਰ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਿਲਾਸਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਸਲਾਹ ਮੰਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਦਿਓ।

ਚੌਥਾ ਨਿਯਮ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰੋ - ਖ਼ਾਸਕਰ ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਗੰਭੀਰ ਦੁੱਖ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਯੂਬ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਕ ਭੈਦਾਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਚਰਜ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਇਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਰਾਹਤ, ਦਿਲਾਸੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਾਰ ਨੂੰ ਚੁੱਕਣ ਵਿਚ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਮਿੱਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਗਲਾਤੀਆਂ 6:2 ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: "ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਦੂਏ ਦੇ ਭਾਰ ਚੁੱਕ ਲਵੋ ਅਤੇ ਇਉਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਰਾ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰੋ।" ਰੋਮੀਆਂ 12:15 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, "ਅਨੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਕਰੋ, ਰੋਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਰੋਵੋ।" ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਅੱਯੂਬ ਨਾਲ ਧੀਰਜ ਰੱਖਣਾ, ਉਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰੋਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਅੱਯੂਬ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਦੀ ਗੱਲਬਾਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਹੰਕਾਰੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਲੀਫ਼ਜ਼ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਵੇਖ, ਅਸਾਂ ਏਹ ਨੂੰ ਖੋਜਿਆ, ਏਹ ਏਵੇਂ ਹੀ ਹੈ" (5:27)। ਇਸ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਇਹ ਗੱਲਬਾਤ ਮਦਦਗਾਰ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੀ ਜਾਂ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਨਿਰਦਈ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਹੋਵੇ। ਐਫ. ਐਫ. ਮਿਲਸ

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

[1]ਲੁਡਵਿਗ ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਵਾਲਟਰ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, *ਦ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਅਰਾਮਾਈਕ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ਼ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ*, ਅਧਿਐਨ ਸੰਸਕਰਣ, ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਸੰਪਾ, ਐਮ. ਈ. ਜੇ. ਰਿਚਰਡਸਨ (ਬੋਸਟਨ: ਬਰਿਲ, 2001), 1:21. [2]ਫ੍ਰਾਂਸਿਸ ਬਰਾਉਨ, ਐਸ. ਆਰ. ਡਰਾਈਵਰ ਅਤੇ ਚਾਰਲਸ ਏ. ਬਰਿਗਸ, *ਏ ਹਿਬਰਿਊ ਐਂਡ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਲੈਕਸੀਕਨ ਆਫ਼ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ* (ਆਕਸਫੋਰਡ: ਕਲੈਰਨਡਨ ਪ੍ਰੈਸ, 1968), 834. [3]ਐਚ. ਐਚ. ਰਾਉਲੀ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦੀ ਸੈਂਚੁਰੀ ਬਾਈਬਲ, ਨਿਊ ਸੀਰੀਜ਼ (ਗ੍ਰੀਨਵੁੱਡ, ਸਾਊਥ ਕੈਰੋਲਾਈਨਾ: ਦ ਐਟਿਕ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਇੰਕ, 1970), 60. [4]ਰੌਬਰਟ ਐਲ. ਐਲਡਨ, *ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਅਮੈਰੀਕਨ ਕਮੈਂਟਰੀ (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਬਰੋਡਮੈਨ ਐਂਡ ਹੋਲਮੈਨ ਪਬਲਿਸ਼ਰਜ਼, 1993), 91. [5]ਕੋਹਲਰ ਅਤੇ ਬਾਉਮਗਾਰਟਨਰ, 2:1713-14. [6]ਜੌਨ ਈ. ਹਾਰਟਲੀ, *ਦ ਬੁਕ ਆਫ਼ ਅੱਯੂਬ*, ਦ ਨਿਊ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਦਿ ਓਲਡ ਟੈਸਟਾਮੈਂਟ (ਗਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ੀਗਨ: ਵਿਲੀਅਮ ਬੀ. ਈਰਡਮੈਂਸ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1988), 127. [7]ਰਾਉਲੀ, 66. [8]ਹੋਮਰ ਹੇਲੀ, *ਏ ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਅੱਯੂਬ* (ਐੱਨ.ਪੀ.: ਰੀਲੀਜੀਅਸ ਸਪਲਾਈ, ਇੰਕ., 1994), 69. [9]ਬੈਂਜਾਮਿਨ ਬੈਡੋਮ, "ਗੌਡ ਇਜ ਦ ਫਾਊਨਟੇਨ ਵੈਂਸ," *ਸੌਂਗਸ ਆਫ਼ ਫੇਥ ਐਂਡ ਪਰੇਸ*, ਰਚਨਾ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ, ਐਲਟਨ ਐਚ. ਹੋਵਾਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੋਨਰੋ, ਲੂਸੀਆਨਾ: ਹੋਵਾਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰਪਨੀ, 1994)।